

[Miljøministeren]

havde heller ikke så store miljøproblemer i verden, hvis ikke vi var klar over, at vi ville blive 20 mia. mennesker. Hvis vi kunne nøjes med 1 mia., kunne vi nok klare os, for så kunne vi jo bare gøre det, de gjorde i gamle dage: flytte fra et sted til et andet, og så regenererede stederne i løbet af nogle hundrede år, når man var flyttet fra dem.

Jeg er nødt til at sige, at der er mængdebetragtninger inde i billedet, så snart vi diskuterer miljøspørgsmål. Om man berettiget kan anvende dem her, skal jeg ikke kunne sige fuldstændig færdigt.

Det er klart, at det ikke kan være den eneste betragtning, man anvender. Men jeg synes dog godt, man kan tillade sig at anvende betragtningen her i landet, når vi skal lave en eller anden form for prioritering. I hvert fald føler jeg mig forpligtet til at foretage en eller anden form for prioritering og at lægge den så ærligt og åbent frem, jeg kan, for udvalget.

Så vil jeg godt sige til hr. Gade, at opløsningsmiddelsagen ikke er en parallel, for i den havde vi jo brugt sikkerhedsklausulen. Så fik vi det tekniske tilpasningsdirektiv, som jeg skal vende tilbage til. Derfor var opløsningssagen en provokation i retning af, om vi skulle bryde et direktiv eller ej. Det ser vi forskelligt på.

Jeg kan ikke se, at det er myndigheders fornemste opgave at være lovbrudere. Jeg synes også, det er betænkeligt, hvad der foregår i Hanstholm, hvor man ikke retter sig efter loven. Jeg synes ikke, at parlamentarikere eller regeringer eller kommunalbestyrelser skal være de første, der ikke retter sig efter loven, selv om de provokerer ved det. Det har man jo også gjort i Frøstruplejrsgen, som jeg i øvrigt ikke skal diskutere nu og helst ikke vil gå ind i.

Det er sådan set min begrundelse for min afgørelse i forbindelse med opløsningsmiddelsagen. Der var jo ikke noget at anvende, det var banalt lovbrud. Derfor er det altså ikke en parallel til dette. Det vil jeg gerne helt sagligt sige. Her er det et legalt middel, vi anvender, sikkerhedsklausulen.

Så skal jeg spørge: Hvad virker så? Vil det provokere de øvrige EF-lande eller Kommissionen?

Jeg er fuldstændig overbevist om, at det ikke havde været en hensigtsmæssig provokation ikke at overholde et banalt direktiv. Det gør Italien temmelig tit. Det får de en dom for, og den

skal de så rette sig efter. Det gør de i et vist omfang.

Det synes jeg altså ikke er en hensigtsmæssig provokation, fordi vi ikke får en diskussion om indholdet. Hvis vi kan få en diskussion om indholdet, er det noget andet. I opløsningsmiddelsagen ville vi ikke have fået en diskussion om indholdet. Til hr. Gade vil jeg også sige: Når jeg ligger vægt på det, er det, fordi jeg oplever i EF, at vi har betydning på miljøområdet. Vi kan godt få påvirket EF-miljøministrene, men vi kan kun gøre det, hvis vi arbejder kvalificeret, hvis det, vi gør, er ordentligt. Det føler jeg ikke at almindeligt direktivbrud er.

Fru Dorte Bennedsen sagde, at jeg var skeptisk over for den måde, afgørelserne blev truffet på. Ja, det tør siges. Jeg synes ikke, det er tilfredsstillende. Jeg må bare konstatere, at den daværende regering – jeg skal ikke komme ind på, hvem den var – i 1979 tilsluttede sig den form for procedure. Hvis vi skal ændre på den, skal vi gå den vej, der hedder, at vi må lave en ny procedure at håndtere de her ting efter.

Den danske regering har altså i 1979 – og det kan godt være, at vi ikke havde så meget erfaring, som vi har i dag, og at vi ville have gjort det anderledes i dag – tilsluttet sig den procedure. Derfor synes jeg, vi må diskutere, om vi skal lave den om. Det er klart, at vi f.eks. i forbindelse med genererne siger, at vi ikke skal have en afgørelse ved en komitéprocedure. Vi vil have en så rådsvenlig procedure som muligt. Men vi kan jo risikere at blive stemt ned på det. Det må jeg ærligt sige.

Det er klart, at når vi har drøftet spørgsmålet om den vejledende liste, skal jeg nok orientere Miljø- og Planlægningsudvalget om resultatet, og i forbindelse med det arbejde, vi nu – går jeg ud fra – i fællesskab kan igangsætte, vil jeg selvfølgelig prøve at fremskaffe nogle af de oplysninger, jeg her i dag har nævnt, og som fru Dorte Bennedsen ikke havde, f.eks. om antallet af kilo, med henblik på, at vi får en afvejning af, om det er fornuftigt at sætte ind på de stoffer, vi ikke anvender så meget af her i landet, eller om vi skal bruge ressourcerne lidt anderledes. Det mener jeg godt vi kan nå frem til en eller anden form for enighed om.

I hvert fald ser jeg meget gerne, at vi får kortlagt, hvordan vi tror virkemidlerne er. Det synes jeg det efterhånden er meget vigtigt at få diskuteret i sammenhæng med EF.